Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 23. *Den 1. Septbr. 1869.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Bemærkninger af Præsident Brigham Young

i det nye Tabernakel i Saltsøstaden den 11te Juli 1869.

(Fra „Deseret News.")

Jeg behøver denne Forsamlings Opmærksomhed og deres Tro, som have Tro, jeg behøver Guds Viisdom og hans Aand i mit Hjerte for at sætte mig istand til at tale til Folkets Opbyggelse. Skjøndt jeg har været offentlig Taler i 37 Aar, er det sjeldent jeg staaer frem for en Forsamling uden at føle en barnagtig Frygt, og om jeg end naaer Methusalems Alder, er jeg ikke vis paa at overvinde den. Aarsagen til dette forstaaer jeg. Naar jeg seer paa begavede Væsener i menneskelig Skikkelse, seer jeg Billedet af den Gud, jeg tjener. Der gives Ingen, uden de have en ringe Deel af Guddommen i deres Indre, og endskjøndt vore Legemer ere dannede efter Guds Billede, vil dog det Dødelige hos os blive ængstelig overfor den Deel af Guddommen, som vi have arvet efter vor himmelske Fader, naar vi staae frem for at undervise i himmelske Ting. Dette er Aarsagen til min Frygt og til alle Andres, der føle Ængstelse ved at staae frem og prædike. Medens Nadveren uddeles, vil jeg læse 1ste Corintherbrevs 10de Capitels 16de Vers. „Velsignelsens Kalk, som vi velsigne, er den ikke Christi Blods Samfund? Det Brød, som vi bryde, er det ikke Christi Legems Samfund?" Der er flere Skriftsteder, som hentyde til Nadverens Betydning. En af Jesu Ytringer er ikke bleven forstaaet af alle de, som troe paa hans Navn; da han var færdig til at tage Afsked med denne Verden, kaldte han sine Disciple ind i et øverste Kammer og tog Brødet og velsignede det og gav det til sine Disciple, sigende: „Tager, æder; dette er mit Legeme." Da tog han Kalken og velsignede den og gav til sine Disciple, sigende: „Drikker Alle deraf." Hvis vi standse her, vilde det blive vanskeligere at forstaae antager jeg, end om vi læste den øvrige Deel af hans Udtalelse om denne Gjenstand. Dette er mit Legeme, som er givet for Eder; dette er mit Blod

af det Nye Testamente, og gjører dette til min Ihukommelse; jeg skal herefter ikke drikke mere af denne Viintræets Frugt, indtil den Dag, da jeg skal drikke den nye med Eder i min Faders Rige. Vi gjøre dette til Ihukommelse om vor Frelsers Død, og det fordres af hans Disciple indtil han kommer igjen, uden Hensyn til hvorlænge det varer, uden Hensyn til hvormange Slægtled der kommer og gaaer; Alle, som troe paa ham, ere forpligtede til at æde Brødet og drikke Vinen til Ihukommelse om hans Lidelse og Død, indtil han kommer igjen. Hvorfor ere de forpligtede til at gjøre dette? For at vidne for Faderen, for Jesus og for Englene, at de troe paa og ønske at følge ham i Gjenfødelsen, holde hans Bud, opbygge hans Rige, ære hans Navn og tjene ham med udeelt Hjerte, at de kunne være værdige til at æde og drikke med ham i hans Faders Rige. Dette er hvorfor de Sidste-Dages-Hellige deeltage i Ordinancen, som kaldes Herrens Nadvere. Jeg veed, at i den „christne" Verden holdes der Prædiken efter Prædiken om denne Gjenstand, og dog ere Folk uenige i deres Tro angaaende disse Sindbilleder. Moderkirken for den „christne" Verden troer, at Brødet bliver til Jesu virkelige Kjød, og at Vinen bliver til hans Blod, men det er for mig en Urimelighed. Det er og forbliver Brød og det er og forbliver Viin, som bliver velsignet for enhver Sjæl, som nyder deraf. Men af den Herre Jesu Efterfølgere bliver der fordret mere end simpelthen at nyde af Brødet og Vinen, — Sindbillede paa hans Lidelse og Død — det er nødvendigt at vise streng Lydighed til hans Befalinger.

Ved en vis Leilighed, da Frelseren talte til sine Disciple, paalagde han dem en Mission, sigende: „Gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangeliet for al Skabningen. Hvo som troer og bliver døbt skal blive salig; men hvo som ikke troer skal blive fordømt. Men disse Tegn skulle følge dem, som troe: i mit Navn skulle de uddrive Djævle; de skulle tale med nye Tunger; de skulle tage paa Slanger, og dersom de drikke nogen Forgift, skal det ikke skade dem; paa de Syge skulle de lægge Hænder og de skulle helbredes." Hvo, som søger efter Sandheden og endnu ikke ere overbeviste, kunne sige med Rette, at hvor Tegnene følge de Troende, der findes Evangeliet. Dog er det i Almindelighed givet i den „christne" Verden, at Tegnene ikke mere ere nødvendige, at Mirakler ikke behøves mere, og kun bleve givne i Jesu Dage for at grundfæste Evangeliets Sandhed, som han forkyndte, og Troværdigheden af hans Mission fra Himmelen til Jorden; jeg kan ikke forstaae det saaledes, jeg tænker, at havde jeg levet i Jesu Dage, vilde mit Sind fordetmeste have været som det nu er. Jeg ønsker ikke at see et Mirakkel for at stadfæste Sandheden af nogen Lærdom eller Udtalelse, som bliver aabenbaret for mig; kan jeg see, at det er beregnet paa at reengjøre Folkets Hjerter, at hellige deres Tilbøieligheder og forsone dem med Gud og hans Regjering og hans Love, er jeg tilfreds, og forsaavidt kunde jeg med den „christne" Verden sige, at Mirakler ikke længer ere nødvendige, men jeg troer, at Mirakler ere ligesaa uundgaaelig nødvendige nu som nogensinde før, men vil sige angaaende Mirakler, at de existere ikke for Andre end de Uvidende; det vil sige, der har aldrig været frembragt Noget af Gud eller nogen af hans Skabninger, uden der har været en Aarsag dertil; der kunne være Resultater, hvis Aarsager vi ikke kunne see eller forstaae, og hvad der kaldes Mirakler er ikke andet end dette — de ere Resultater eller Virkninger af Aarsager, som ere skjulte for vor Forstand. Dette

er for mit Sind efter fuldkommen naturlige Grundsætninger; det er naturligt for mig at troe, at naar jeg pløier Jorden og udsaaer Hvede, vil jeg i sin Tid høste Hvede, dette er et naturligt Resultat. Det er akkurat saaledes med de Mirakler, som Jesus gjorde paa Jorden. Ved Bryllupper i Cana i Gallilæa; da de havde drukken al Vinen, gik de hen til Frelseren og spurgte ham hvad de skulde gjøre, og han befalede dem at fylde deres Kar med Vand, og efter at have gjort saaledes, tappede de Vandet ud og fandt, at det var Viin. Jeg troer, at det virkelig var Viin, men jeg troer ikke det var gjort paa samme Maade, som ugudelige Mænd gjøre det i disse Dage ved hvad de kalde Mesmerisme eller anden Trolddom, hvorved de bedaare Folk og faae dem til at troe, at Vand er Viin og andre lignende Ting.

Frelseren forvandlede Vandet til Viin, han forstod at samle de nødvendige Elementer sammen for at fylde Vandet med Viins Bestanddele. Elementerne ere omkring os, vi spise, vi drikke og vi indaande dem, og Frelseren, som forstod Fremgangsmaaden med at samle dem sammen, udførte intet Mirakel, undtagen for dem, som vare uvidende om Fremgangsmaaden. Det samme var Tilfældet med Qvinden, som blev helbredet ved at røre ved Sømmen af hans Klædebon. Hun blev helbredet ved Troen, men det var intet Mirakkel for Jesus. Han forstod Hemmeligheden, skjøndt han var trykket af Folket for og bag og paa begge Sider, saaledes at han neppe kunde gaae. I det Dieblik hun rørte ved ham følte han, at Styrken forlod ham, og han spurgte: Hvem rørte mig? Men det var ikke noget Mirakkel for ham, han havde Livet og Døden i sin Magt. Han havde Magt til at nedlægge sit Liv og tage det op igjen; dette er hvad han siger, og vi maae troe det, om vi troe Frelserens Historie og Apostlernes Udsagn, som de staae nedskrevne i det nye Testamente. Jesus havde denne Magt i og for sig selv; Faderen havde givet ham den; den var hans Arv, og han havde Magt til at nedlægge sit Liv og at tage det op igjen. Han havde Livets Kilde i sig og naar han sagde til Mennesker Lev, saa levede de. Alle Sygdomme, som ere og have været iblandt Menneskeslægten, ere komne nedenfra og nedarvede formedelst Syndefaldet ved vore første Forældres Ulydighed, men Jesus, som besad Livets Kilde, kunde modarbeide disse Sygdomme efter Behag. Exemplet med Høvedsmandens Tjener forklarer dette. Høvedsmanden gik og bønfaldt Jesus at helbrede hans Tjener. „Siig ikkun et Ord," sagde han, „saa bliver min Tjener helbredet." Da Jesus saae Mandens Alvor og Bekymring, sagde han: „End ikke i Israel haver jeg fundet saadan Tro," og det siges, at de, som gik tilbage til Høvedsmandens Huus, fandt at Tjeneren var helbredet. Jesus modarbeidede Sygdommen, der holdt sig fast paa denne Mands Legeme, men for ham, som vidste paa hvilken Maade Sygdommen blev udbreden, var det intet Mirakkel.

Men disse Mirakler eller Aabenbarelser af Guds Kraft ere, skjøndt forkastede af den „christne" Verden, nødvendige for Eder og mig og alle dem, der ønske at blive velsignede med deres Virkning. Nogle kunde spørge, hvorledes skulle vi faae dem? Jeg svarer ved Lydighed til alle Guds Bud, som findes i Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Efter at have adlydt alle disse Bud, er en Mand eller Qvinde berettiget til og maae nyde Miraklers Velsignelse ligesom Jesus gjorde. I den samme Grad? Maaskee ikke. Saare Faa paa Jorden have havt Kraft til at opreise de Døde; vi læse, at Petrus gjorde

det, men det var en almindelig Ting for Jesus at opreise de Døde, helbrede de Syge, gjøre Døve hørende, Blinde seende og faae de Halte til at gaae, og Enhver er berettiget til at nyde disse Ting i Forhold til den Lydighed og Trofasthed, som boer i dem. Naar behøve vi disse Velsignelser? Jeg vil sige Eder, naar jeg behøver dem; naar min Familie er syg og den trænger til Noget for at modarbeide Dødens Virkninger paa deres Legemer. Under saadanne Omstændigheder vilde Nogle ønske at give de Syge et Brækmiddel, som maaskee ogsaa kunde gaae, hvis de manglede Tro, men om vi have Tro til at føle, at Livets og Dødens Kilde er i vor Magt, kunne vi sige til Sygdommen: Viig bort i Jesu Navn og lad Liv og Helbred fra Gud komme ind i dette Menneskes System for at modarbeide Døden, og vor Tro vil frembringe dette ved Haandspaalæggelse, som er en af det hellige Evangeliums Ordinancer. Jeg har den Glæde at kunne sige, at i fyrgetyve Aar har jeg ikke behøvet at kalde en Læge til min Familie; de have været i min Familie, men jeg har ikke behøvet dem. Jeg holder af Læger, saalænge de ere Gentlemen, naar de ere vise og dannede, men jeg forlanger dem aldrig til at pleie min Familie under nogetsomhelst Tilfælde, og der gives ingen Omstændigheder, hvor jeg anseer dem for nødvendige, undtagen hvor øvet mechanisk og chirurgisk Hjælp er nødvendig. Men at kalde en Læge til at give min Familie Medicin, det behøver jeg ikke at gjøre. Er det Tilfældet? Ja det er, og hvis det kunde stilles paa Prøve, fraseet Evangeliet og Troen, i hvilketsomhelst Samfund, ligemeget hvor stort det er og i hvor lang Tid Prøven varer, at lade et Samfund pleies af qvalificerede og examinerede Læger og lad et andet ligesaa stort og under samme Forhold stillet Samfund i et lignende Tidsrum pleie sig selv efter Naturen og dets egen Dømmekraft, og i det Samfund foruden Læger vil der være mindre Sygdom og færre Dødsfald end i det, som har Læger. De Sidste-Dages Helliges Erfaring i Utah godtgjør dette. Da vi kom hertil, havde vi ingen Sygdom og fik heller ingen førend vi fik Læger. Dengang Lægerne adløde Evangeliet, syntes de ikke om at grave paa Marken, at dyrke Kartofler, at gaae op i Bjergene for at hente Tømmer eller Brænde, for at tjene deres og Families Ophold, men de ønskede at tjene deres Ophold ved at give Folk Medicin, og fra den Dag ere vi blevne rigere, beboe tættere Huse og have større Luxus, spise Kage, Buddinger, Posteier osv., og have mere eller mindre Sygdom iblandt os. Maaskee jeg har sagt nok om Lægerne. Alligevel siger jeg igjen, at det er ubetinget nødvendigt, at vi skulle besidde den Guds Gave, som han har behaget at skjænke sine Børn for at modarbeide Dødens Magt. Hvorlænge? Til evig Tid? O nei, man maa døe, thi det er den Almægtiges Bestemmelse, at alle Mennesker skulle døe før de opnaae en Alder af tusind Aar, idet han sagde: „Paa den Dag Du æder deraf skal Du visselig døe." Dette Legeme maa hvile i Moderjordens Skjød, det er den Almægtiges Bestemmelse, og derfor er det nødvendigt, at Alle skulle døe, enten af Sygdom eller Alderdom, og ikkedestomindre veed jeg for bestemt, at Syge i Hundreder af Tilfælde ere blevne helbredte ved Guds Kraft gjennem hans Evangeliums Ordinancers Forvaltning. Tro paa Gud er Evangeliets første Grundsætninger, Tro paa et høiere Væsen — er et Punkt, der møder den Vantroende; et Punkt, jeg har offret endeel Eftertanke; et Punkt, jeg har prædiket om, og jeg har opnaaet det Resul-

tat — at god, sund Fornuft lærer mig, aldrig at dømme i en Sag før jeg kjender og forstaaer den, og Vantroende burde aldrig udtrykke deres Begreber om Egenskaber hos et høiere Væsen før de vide, om der gives et høiere Væsen eller ikke. Hvis denne Grundsætning var en af den vantro Verdens Troesartikler, saa tænker jeg ikke de vilde være saa tvivlende som de ere, jeg tænker ikke vi vilde møde Nogen, som vilde fornegte Gud. Den Vantro betragter Naturens Værker i al deres Forskjellighed; Bjerget, som naaer til Skyerne med dets sneebedækkede Tinder; den mægtige Flod, som frugtbargjør sine Bredder paa sin Vei til Havet; Dalene og Sletterne overalt; Solen i sin Middagsherlighed; Maanen med sin Sølvglands og Livenes utallige Organisation, fra Menneskets ned til de utallige Insecters, som alle give et uomstødeligt Beviis paa en Skaber og en Hensigt, med uendelig Viisdom, Kunstfærdighed og Magt, og dog siger han, der gives ingen Gud, ingen Skaber, ingen høiere Regent, men Alt er bleven til ved en Hændelse. Hvor urimeligt. Her er en Bog, som kaldes Biblen, den er indesluttet i hvad man kalder dens Bind, som bestaaer af Træ, Papir og Læder; indenfor dens Bind see vi megen Skrift, Stavelser, Ord og Sætninger. Nu hvis vi sige, at der aldrig har været Nogen til at forfatte, skrive, trykke eller indbinde denne Bog, men at den er her alene formedelst Hændelse, udtrykke vi den Tro, om den ellers kan kaldes for Tro, som Vantro besidde. Jeg ønsker ikke at tale meget om Vantro, den er altfor forfængelig. Paa mine Reiser har jeg truffet Mange, som ønskede at kives med mig om de Grundsætninger jeg lærte, men jeg er glad ved at kunne sige, at jeg har naaet saavidt, uden at have holdt en Debat. Naar jeg har prædiket, have mine Grunde været saaledes: „Hvis I besidde Sandhed og jeg Vildfarelse, vil jeg bytte med Eder, og jeg vil give ti Vildfarelser for en Sandhed, saalænge vi have nogen tilbage, og hvis jeg siger Noget i min Prædiken, som ikke er sandt, skulle I bevise det eller tie, og hvis jeg siger, at I prædike Noget for Folket, som er usandt, vil jeg bevise det eller tie." Paa disse Betingelser er jeg bleven fritagen for Debat. Saameget om Vantro og at debattere.

Evangeliet, som vi prædike, er Guds Kraft til Saliggjørelse, og den første Grundsætning deri er, som jeg alt har sagt, Tro paa Gud og Tro paa hans Søn vor Frelser Jesum Christum. Vi maae troe, at han er den Personlighed, som han er skildret at være i de hellige Skrifter, troe, at han sagde Sandhed, dengang han sagde til sine Disciple: „Gaaer bort i al Verden, og prædiker Evangelium for al Skabningen. Hvo, som troer og bliver døbt, skal blive salig, men hvo, som ikke troer, skal blive fordømt." Vi maae troe, at den samme Jesus Christus blev korsfæstet for Verdens Synder, det vil sige for Arvesynden, og ikke for hvert enkelt Individs særskilte Overtrædelse. Alligevel vil Christi Blod rense fra al Synd for saa Mange, som ville gjøre deres dertil ved at omvende dem og troe paa hans Navn, men Arvesynden blev udsonet ved Jesu Christi Død, skjøndt dens Virkninger endnu vise sig i Sygdomme, Halstarrighed og alle Slags Ugudelighed, hvormed den menneskelige Slægt er plaget. Igjen, hvis Evangeliet er skjult, er det skjult for dem, som fortabes. Der gives ikke nogen gudhengiven Mand i Verden, som læser Biblen og ikke vil anerkjende, at Israels Ældster, de Sidste-Dages Hellige, forkynde Evangeliet akkurat som Jesus og hans Apostler forkyndte det. Er det Kjætteri? Jeg

spørger den christne Verden, er det Kjætteri? Troe mine Brødre ikke paa Biblen? Siger ikke hele den „christne" Verden, at den troer paa Biblen? Jo den gjør. Vel, hvis vi prædike om Jesus, og ham korsfæstet, som Apostlerne gjorde, og som de have efterladt paa Skrift, hvad kan man da sige? Er der noget Forkeert i dette? Nei, for det henhører til Livets og Saliggjørelsens Evangelium. Jesus satte i sin Kirke, saaledes sige hans Apostler, først Apostler. Nu vil jeg spørge den religieuse og philosophiske Verden, om de nogensinde have faaet nogen Underretning eller Aabenbaring om, at Christus har taget dem ud igjen? Nei de have ikke; og hvis der ingen Apostler findes, findes der heller ingen Kirke. Efter Pauli Ord til Corintherne satte Jesus i sin Kirke først Apostler, for det Andet Propheter, for det Tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal. Igjen vil jeg spørge, har der været nogen Aabenbaring fra Himmelen om, at Gud har taget disse Gaver ud af sin Kirke? Hvis saa, da gjennem hvem, og naar? Mange tænke, om de see en Prophet, at de see En, som har alle Nøglerne til Guds Rige paa Jorden, men det er ikke Tilfældet; thi Mange have propheteret uden at have Præstedømmet, og der fordres ikke nogen særegen Aabenbaring eller Gave for at En skal kunne prophetere. Tag for Exempel en god Statsmand, og han vil kunne sige, hvad der vil blive af en Nation formedelst dens Handlinger. Han forudseer dette eller hiint, og beregner Resultaterne, og det er hvad der udgjør en Statsmand. Ingen Mand er en god Statsmand, uden han kan forudsee Resultaterne af Politiken, som føres. At være en Prophet er simpelthen at kunne forudsige tilkommende Ting, men en af den Herre Jesu Christi Apostler har det hellige Præstedømmes Nøgler, og dets Magt er beseglet paa hans Hoved, og ved det er han bemyndiget til at forkynde Sandheden for Folket; hvis de annamme den, er det godt, hvis ikke, hviler Synden paa Folkets egne Hoveder. Jeg har allerede sagt, at Christus satte i sin Kirke Apostler og Propheter; han satte ogsaa i sin Kirke Evangelister, Hyrder og Lærere, ogsaa Aandens Gaver, saasom: adskillige Tungemaal, de Syges Helbredelse, at kunne dømme Aander og forskjellige andre Gaver. Nu vil jeg spørge hele Verden: Hvem har modtaget Aabenbaring om, at Herren har frataget sin Kirke disse Embeder og Gaver? Jeg har ikke. Jeg har derimod havt Aabenbaring om, at de skulle være i Kirken, og at der ikke gives nogen Kirke uden dem. Jeg har havt mange Aabenbaringer, som bevise for mig, at det gamle og nye Testamente ere sande, og deres Lærdomme findes i det Evangelium, som vi prædike, og som er Guds Kraft til Salighed for Alle, som troe. Hvad er Frugterne af dette Evangelium, naar det annammes af et Individ? Det vil gjøre en daarlig Mand til en god Mand, og en god Mand til en bedre, det forøger deres Lys og Kundskab og sætter dem istand til at voxe i Naade og i Kundskaben om Sandheden, ligesom Frelseren gjorde, indtil de forstaae Mænd og Ting, Verden og dens Lærdomme, det være sig „christne" eller „hedenske," og vil tilsidst veilede dem til al Kundskab om Tingene i Himmelen, paa Jorden og under Jorden. Jeg vil sige en Ting til angaaende Evangeliet, som læres af de Sidste-Dages Hellige, og jeg vil anføre Jesu Ord: „Dette Evangelium vil endelig føre Alle, som trofast efterleve dets Forskrifter, til Kundskab om den eneste vise og sande Gud og Jesus

Christus, som han udsendte, og at kjende dem er det evige Liv."

Nu vil jeg give den „christne" Verden et Spørgsmaal, og ved at gjøre saaledes er det ikke min Mening at reflectere paa nogen „Christen" eller paa nogen Anden, som troer paa Gud, men jeg vil spørge, hvad de vide om Gud. Lad enhver Geistlig paa Jorden komme og forklare sig, og med Undtagelse af Guds Egenskaber kjende de ikke noget til ham, de ere aldeles uvidende om hans Person. Dette udgjør Forskjellen mellem de forskjellige religieuse Samfund og de Sidste-Dages Hellige. Vi kjende Gud og vi kjende Jesus Christus, vi forstaae hvorfor Jesus kom til Jorden, vi forstaae Faderens Hensigt med at sende ham, vi kjende ogsaa Jorden og dens Natur og vi vide hvorfor Gud tillod Moder Eva at spise den forbudne Frugt; havde hun ikke spiist deraf, saa havde vi ikke været her idag. Vi kunde aldrig have været i Besiddelse af Viisdom og Kundskab, hvis hun ikke havde gjort det; det var overeensstemmende med Himmelens Viisdom, og vi behøve ikke at omtale det, for det er i sin rette Orden. Vi burde aldrig dadle Moder Eva, ikke det Mindste. Jeg takker Gud for, at jeg kjender Godt fra Ondt, det Bittre fra det Søde, og gudelige Ting fra ugudelige. Naar jeg betragter Himmelens Styrelse, fryder mit Hjerte sig, og hvis jeg havde en Engels Tunge eller hele Menneskeslægtens Tunger forenede, vilde jeg lovprise Gud i det Høie for hans store Viisdom og Nedladenhed, idet han tillod Menneskenes Børn at falde i den Synd, i hvilken de ere faldne; thi han gjorde det for at de kunde ligesom Jesus gaae ned under Alting, for derefter at kunne rykke frem og hæve sig over Alting. Vore Aander boede engang i Himlene og vare ligesaa rene og hellige som Englene, men Engle have Legemer, og Aander have ingen, men de ere meget begjærlige efter at faae Legemer, og de vilde komme til de meest ydmyge og lavest stillede af den menneskelige Slægt for at faae et, hellere end ingen at faae. Jeg siger, at den største Lykke, som kan vederfares Mennesker, er den at blive født paa denne Jord, thi da ligger Liv og Saliggjørelse foran dem; de faae det Privilegium at kunne overvinde Døden og træde Synd og Ugudelighed under deres Fødder, og at indpode enhver Grundsætning, som hører til Liv og Saliggjørelse i deres daglige Liv, og boe hos Guderne i al Evighed. Jeg tør neppe sige det, men Jesus sagde: „Er der ikke skrevet i Eders Lov: jeg haver sagt: I ere Guder? Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skete, (og Skriften kan ikke rokkes) sige I da til den, hvem Faderen haver helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde: jeg er Guds Søn?" Apostlen Paulus har ogsaa sagt: „Thi saa Mange, som drives af Guds Aand, ere Guds Børn." „Men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger og Christi Medarvinger." Og Alle, som ere trofaste til Evangeliets Forskrifter, ville see Jesus og blive som han er.

Jeg erindrer engang, ikke længe efter at vi ankom til Dalen, jeg antager det var i Aaret 1851, kom her en Baptistprædikant, som boede hos mig saa længe han opholdt sig her i Staden. Han var Gentleman, meget venlig og meget god. Jeg prædikede en Dag om Guds Personlighed, og da jeg naaede det Punkt, hvor han ikke længer kunde følge med, standsede jeg. Da vi kom hjem, sagde han til mig: „Broder Young, hvorfor standsede De i Deres Bemærkninger; jeg vilde have givet Alt i Verden for, hvis De havde fortsat, for saa kunde jeg have

lært Deres Tro med Hensyn til vor himmelske Fader." Jeg sagde: „Troer De paa Biblen?" hvortil han svarede: „Ja." Da anførte jeg det 26de og 27de Vers af 1ste Mosebogs 1ste Capitel for ham. „Og Gud sagde: lader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regjere over Havets Fiske og over Himmelens Fugle og over Fæet og over al Jorden og over alle Orme, som krybe paa Jorden. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Qvinde skabte han dem."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Oliver Cowderys sidste Dage.

(Fra „Deseret News.")

Vi offentliggjøre følgende Vidnesbyrd, da vi antage de ville være interessante og nyttige for Missionairerne og de Hellige i denne Mission.

Ved en speciel Conference, som blev afholdt i Council Bluffs, Iowa, den 21de October 1848, var Br. Oliver Cowdery, (et af de tre Hovedvidner til Sandheden af Mormons Bog) som formedelst Utilfredshed havde fjernet sig fra Kirken i flere Aar og fungeret som Lovkyndig, tilstede og talte. Br. Orson Hyde præsiderede i nævnte Conference. Br. Reuben Miller, fortiden Biskop for Mill Creek Ward, var ogsaa tilstede og optegnede Br. Cowderys Bemærkninger. Han har leveret os en Afskrift deraf og siger, at det er Ord til andet, som Cowdery udtalte dem.

„Venner og Brødre, mit Navn er Oliver Cowdery. I denne Kirkes tidligere Historie stod jeg som Medlem af dens Raad, og dens Interesser vare mine. Sandt er det, Guds Gaver og Kaldelse har ingen Gjenkaldelse; det var ikke fordi jeg var bedre end andre Mennesker, at jeg var kaldet, men for at udføre Guds Hensigter kaldte han mig til en høi og hellig Kaldelse.

Jeg skrev med egen Haand Mormons Bog, paa faa Sider nær, eftersom det blev udtalt af Propheten Joseph Smith, som oversatte den formedelst Urim og Thummim eller som de kaldes i denne Bog, hellige Tolkere. Jeg saae med mine egne Øine og tog fat med egne Hænder paa de Guldplader, fra hvilke den blev oversat. Jeg saae ogsaa med egne Øine og tog fat med egne Hænder paa de hellige Tolkere.

Mormons Bog er s a n d. Sidney Rigdon skrev den ikke; Mr. Spaulding skrev den ikke; men jeg skrev den selv, som det blev udtalt af Prophetens Mund. Den indeholder det evige Evangelium og kom frem til Menneskenes Børn ved Opfyldelsen af Apostlen Johannes's Aabenbaring, hvor han siger, at han saae en Engel kom med det evige Evangelium til at forkynde for enhver Nation, Slægt, Tungemaal og Folk. Den indeholder Saliggjørelsens Grundsætninger, og hvis I mine

Tilhørere ville vandre efter dens Lys og adlyde dens Forskrifter, ville I blive frelste med en evig Frelse i Guds Rige heroven. Broder Hyde har nylig sagt, at det er af stor Vigtighed, at vi holde og vandre efter den rigtige Kanal, for at kunne undgaae at komme paa Grund — det er sandt — Kanalen er her, og det hellige Præstedømme er her.

Jeg var tilstede hos Joseph da en hellig Engel fra Gud kom ned fra Himmelen og beseglede paa os, eller gjengav det mindre eller aaronske Præstedømme, og sagde samtidig til os, at det skulde forblive paa Jorden, saalænge Jorden stod.

Jeg var ogsaa tilstede hos Joseph, da det større eller melchisedekske Præstedømme blev beseglet af en hellig Engel fraoven. Dette Præstedømme beseglede vi da paa hinanden efter Guds Villie og Befaling. Dette Præstedømme skal ogsaa, som det blev tilkjendegivet, forblive paa Jorden indtil den sildigste Tid. Dette hellige Præstedømme eller Myndighed beseglede vi da paa Mange, og det er ligesaa godt og gyldigt som om Gud havde gjort det i egen Person. Jeg lagde mine Hænder paa den Mand — ja — jeg lagde min høire Haand paa hans Hovede, (her pegede han paa Broder Hyde) og jeg beseglede dette Præstedømme paa ham, og han har det endnu. Han blev ogsaa kaldet ved mig, gjennem Troens Bøn, til at være en af den Herre Jesu Christi Apostler."

I den første Deel af den paafølgende November Maaned, som Br. Miller siger, sammenkaldte Br. Hyde et Høiraad i Tabernaklet for at overveie Sagen angaaende Br. Cowdery, som tidligere var bleven udelukket ved et Høiraad, og det ansaaes for rigtigst at antage ham, hvis han skulde antages, ved et lignende Høiraad. For dette Raad sagde Br. Cowdery:

„Brødre! I flere Aar har jeg været adskilt fra Eder, og nu ønsker jeg at komme tilbage. Jeg ønsker at komme i Ydmyghed og blive En i Eders Midte. Jeg søger intet Kald. Jeg ønsker alene at være forenet med Eder. Jeg staaer udenfor Kirken, og er som saadan ikke Medlem af den; men jeg ønsker at blive det: Jeg ønsker at komme indad Døren. Jeg kjender Døren. Jeg er ikke kommen hertil for at søge Anseelse, men jeg kommer med Ydmyghed for at underkaste mig dette Raads Afgjørelse, da jeg veed, at dets Afgjørelse er rigtig og bør adlydes."

Raadets Ordfører, George W. Harris, foreslog, at Br. Cowdery blev optaget.

Endeel Ordvexling fandt Sted angaaende et Brev, som det sagdes Br. Cowdery havde skreven til David Whitmer.

Br. Cowdery stod atter frem og sagde: „Hvis nogen Person har Noget imod mig, da lad ham forklare sig. Idet jeg kommer her tilbage og i Ydmyghed begjærer at blive optaget som Medlem, gjennem Døren, indbefatter det hele Sagen. Jeg anerkjender denne Myndighed."

Br. Hyde foreslog, at Br. Oliver Cowdery blev optaget i Kirken ved Daab, og at alle de gamle Ting bleve glemte, hvilket eenstemmig vedtoges.

Ældste Phineas H. Young, som var nærværende ved Cowderys Død i Richmond i Missouri den 3die Marts 1849 Kl. 4 Formiddag, underretter os om, at Oliver Cowderys sidste Øieblikke bleve anvendte til at bære Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed, som aabenbaredes gjennem Joseph Smith, og Kraften af det hellige Præstedømme, som han havde modtaget ved Prophetens Ordination.

Tale af Præsident Geo. A. Smith

ved Høitideligholdelsen af Grundlovsdagen den 4de Juli 1869.

(Fra Deseret News.)

Omstændighederne i Forbindelse med den Anledning, hvori vi ere samlede, fremkalde Tanker om det Forbigangne. Vi saae idag i Processionen en Vogn belæsset med vild Salvie og andre smaa Buskarter, som skulde forestille Landets Frembringelser, da vi toge det i Besiddelse. Der var ogsaa andre Vogne, belæssede med Have- og Agerdyrkningens ypperligste Produkter, som viste Landets nuværende Frugtbarhed. Den 4de Juli er navnkundig for enhver Amerikaner, og den 24de Juli er ligeledes navnkundig for enhver af Utahs Beboere. For 22 Aar siden var et Compagni Pionerer, anførte af Brigham Young, ifærd med at anlægge en Vei over Bjergene for at opsøge et Sted, hvor de kunde nyde den Rettighed at prædike Daab til Syndsforladelse og Haandspaalæggelse, uden at være udsatte for at faae deres Præsidenter og Apostler myrdede, deres Biskopper tjærede og fjedrede, dem selv plyndrede og Husene afbrændte; thi under det amerikanske Flags mægtige Folder havde vi lidt og taalt alt dette. For omtrent 22 Aar siden forlode vi de Forenede Staters Terrain og droge ind paa det mexikanske, og her udfoldede vi de Forenede Staters Nationalflag og lagde, ved at opdyrke Jorden, Grundvolden til de industrielle Fremskridt, som nu vise sig i de 130 Byer og Settlementer, som blomstre i disse Dale.

Tidlig i 1844 udsendte Joseph Smith, den Prophet, som Gud havde inspireret til at forkynde Evangeliet i dets Reenhed for Verden, et Flyveskrift til de Forenede Stater, som indeholdt hans Anskuelse angaaende denne Nations Politik og Kræfter. Han anbefalede Nationen, „at ansøge Congressen om at betale hver Eier en billig Priis for deres Slaver udaf de Midler, som kom ind ved Salg af Land og ved de Midler, som vilde indkomme ved Nedsættelse af Congres-Medlemmernes Dagløn. Tag Lænkerne af den stakkels sorte Mand, sagde han, og betal ham for sit Arbeide i Lighed med andre Mennesker, thi en Times dydig Frihed paa Jorden er mere værd end en Evighed af Trældom.“ Nogle faa Dage efter blev han myrdet og hans Venner uddrevne fra deres Hjem, men ikke en eneste Embedsmand i hele Nationen brugte sin Myndighed for at haandhæve Loven og straffe Gjerningsmændene, som udøvede disse Forbrydelser. De Sidste-Dages Hellige søgte Ly i disse Dale, medens Gud i sin Vrede tugtede Nationen, og de Embedsmænd, som undlode og vægrede dem ved at udøve deres Myndighed til de Sidste-Dages Helliges Beskyttelse, saae dem ikke istand til at standse Rebellionens Strøm. Mord og andre Forbrydelser toge Overhaand, indtil der udbrød en Krig, hvori omtrent en Million Mennesker omkom.

Vi ville haabe, at vor Nation ikke igjen vil gjøre sig skyldig i en Forbrydelse, som vil paadrage den en lignende Straffedom. Gud har velsignet os i disse Dale, og vi have været istand til at haandhæve vor Frihed og nyde de Rettigheder, som de Forenede Staters Grundlov hjemler, og som vi kjøbte med vore Fædres Blod i Uafhængigheds-Krigen. Skjøndt vi vare nødte til at søge os et

Hjem i en Ørken, tusind Mile borte fra Civilisationen, have vi opreist og forsvaret Frihedens Standard og erobret et stort Terrain til vor Nation, og saaledes beviist, at vi ere et lovlydigt, ærligt, oprigtigt og udholdende Samfund, og at vi have udført mere for vor Nations Udvikling, end noget lignende Antal i nogen anden Deel af dens udstrakte Terrain. Dette Arbeide have vi været istand til at udføre, og med Herrens Velsignelse ville vi fortsætte det Værk, hvis Grundvold neppe er lagt, og forøge den menneskelige Slægts Frihed, Fred og Lykke.

Jeg fryder mig med Eder idag i de Velsignelser, som omgive os, og i de Udsigter, som ligge foran os. Jeg er glad ved de Foranstaltninger, som ere gjorte for at ære denne Dag. De tre tusinde Skolebørns Procession og Repræsentanterne fra de forskjellige Industrigrene toge sig godt ud, og jeg føler mig overbeviist om, at vi med Guds Hjælp skulle blive istand til at fremrulle og fuldføre det store Værk, som vi have paabegyndt, indtil den Dag vil komme, da Enighed og Harmoni vil gjøre sig gjældende overalt i vor Nation, og Blodtørst og Lyst til Mord og Røveri, og Lysten til at blande sig i Andres religieuse og civile Rettigheder vil ophøre. Jeg er glad ved at arbeide hentil at frembringe dette Resultat, og imidlertid haabe vi, at vore Landsmænd ville lære at kjende os bedre.

Den store Jernbane, som nu passerer gjennem vort Land, bidrager til, at en bedre Slags Folk end dem, der hidtil har kjendt os, lærer at kjende os, og eftersom vi blive bedre kjendte, ville Fordommene mod os falde bort, thi af alle Folk paa Jordens Overflade ere vi det meest beløiede, men dog det meest flittige, maadeholdne, ordentlige og lovlydige Folk.

Vor himmelske Fader har begyndt at gjenløse den menneskelige Slægt og at befrie den fra Trældom, Fordærvelse og Undertrykkelse, og han har begyndt det med dette Folk, og jeg bærer det Vidnesbyrd, at den Almægtiges Kraft og Velsignelser ere, og ville fremdeles forblive hos de Sidste-Dages Hellige, og de ville engang i Tiden, naar de Forenede Staters Grundlov bliver anerkjendt og haandhævet overalt, have det Privilegium at gaae tilbage til Missouri og beboe deres kjære Hjem, for hvilket de have betalt Regjeringen henimod en halv Million Dollars. Disse Dage ville komme, og de ere ikke langt borte, og jeg glæder mig derved.

Correspondance.

Ombord paa Dampskibet „Minnesota," den 24de Juli 1869.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder!

Da jeg veed, at De føler særdeles Interesse for vort Vel, vilde det være en Pligtforsømmelse ikke at underrette Dem om Tilstanden iblandt os siden vi forlode Kjøbenhavn. Med Følelser af Taknemmelighed til Herren afgik vi som De erindrer fra Kjøbenhavn den 10de Juli, begunstigede af særdeles godt Veir, hvilket vedvarede til vi havde passeret Skagen, hvor Vinden reiste sig til Storm og Ski-

det gyngede voldsomt, hvilket naturligviis foraarsagede Søsyge hos endeel af Passagererne. Kapitain Scherbeck fandt det rettest at vende om og ankre for Natten i Læ af Skagen, hvilket vi gjorde til almindelig Tilfredshed. Næste Morgen lettede vi Anker og fortsatte Reisen, omend lidt langsomt paa Grund af Modvind.

Det er en Glæde at see den Tjenstvillighed og Forekommenhed Emigranterne vise overfor hverandre, uagtet den snevre Plads her er, (vi træde ofte hverandre over Tæerne og falde ikke saa sjelden over hverandre) og om det ikke var et Folk, der var bleven vænnet til at regjere sig selv, vilde der udentvivl været opstaaet Revolution iblandt dem. Nu derimod føler Enhver sig glad og tilfreds ved Omstændighederne, og overalt seer man glade Ansigter og hører muntre Sange fra den ene Ende af Skibet til den anden.

Vi ankom til Hull den 14de Kl. 4 Eftermiddag, hvor vi bleve venligt modtagne af Compagniets Agenter. Kapitain Scherbeck i Forening med Skibets Besætning beviste os megen Tjenstvillighed og Humanitet, hvorfor vi ved Afskeden fra dem istemmede et tredobbelt Hurra til Ære for dem. Da vi vare komne iland, bleve vi Alle af Agenterne indbudte til en god Aftensmad, hvilket var noget uventet, men ikkedestomindre meget velkommen.

Fra Præsident Carrington modtog jeg Telegram om, saa hurtig som muligt at faae Compagniet befordret til Liverpool, hvilket jeg strax efterkom, og Kl. 10½ samme Aften afgik vi med Extratog fra Hull. Paa Reisen gjennem England frydedes vore Øine ved Synet af de frugtbare Kornmarker, og vi nøde den behagelige Duft fra de nylig slaaede Enge, hvilket virkede oplivende paa os efter den eensformige Søreise. Vi ankom til Liverpool den 15de om Morgenen Kl. 5, og efter faa Timers Forløb vare Alle med deres Tøi ombord paa det store og smukke Dampskib „Minnesota." Præsident Carrington og Br. Carlsen beærede os med deres Besøg ombord. Broder Staines er i vort Selskab og vil være os behjælpelig i New York. Kl. 11 Formiddag afgik vi fra Liverpool, som vi snart tabte af Sigte. Den halve Deel af Skibet, fra Midten til Forstavnen, blev anviist os til Opholdssted, den anden Halvdeel var optaget af andre Emigranter, omtrent 600 i Tallet, saa at vi i det Hele udgjøre et Antal af 1200 Passagerer, og en Besætning af 125 Mand.

Om Eftermiddagen inddeelte vi Compagniet i 4 Districter med en Præsident for hvert. For 1ste District præsiderer G. K. Riise, for 2det H. Pedersen, for 3die P. T. Nystrøm og for 4de L. Johansen. C. Halvorsen er beskikket til Vagtkapitain, og J. B. Hesse til hans Assistent. P. T. Nystrom, Compagniets Skriver. De ugifte Brødre ere anviste Plads forude, Familierne i Midten og de ugifte Søstre midtskibs. Districterne samle sig til Bøn om Morgenen Kl. 7 og om Aftenen Kl. 8. Vi have en Forsamling om Søndagen Kl. 3 Efterm. Kapitainen, endeel af Mandskabet og nogle Passagerer, som ere Catholiker, foretage deres religieuse Ceremonier hver Søndag Kl. 10 Form.

De tre første Dage havde vi smukt Veir, og Havet var saalangt Øiet kunde see aldeles roligt, og vi følte os Alle glade og lige saa trygge som om vi havde siddet hjemme i vor Stue. Musik, livlig Sang og Conversation hørtes overalt paa Skibet. Den 19de begyndte det at blæse temmelig stærkt, og vi fik os en alvorlig Gyngetour, som vedvarede til den 21de, da Havet atter blev roligt. Provianten er fuldkommen tilstrækkelig og upaaklagelig, og for Sundhedens Vedlige-

holdelse har der hele Tiden været taget hensigtsmæssige Forholdsregler af Kapitainen, som ogsaa i andre Henseender har viist sig som en Gentleman imod os, ligesom jeg til Dato ikke kan andet end tale godt om den øvrige Deel af Skibets Besætning.

Siden vi forlode Liverpool ere 4 Par blevne viede, nemlig fra Kjøbenhavns Conference Jeppe Peter Hansen med Bodil Petersen; Anders Peter Poulsen med Hansine Hansen og fra Dernes Conference Rasmus Christian Petersen med Anne Margrethe Rasmussen, og Anders Hansen med Ellen Maria Madsen. Igaar Eftermiddags den 27de kunde vi see Land, og Kl. 6½ kom Lodsen ombord og førte os nær til New York, hvor vi have ligget for Anker inat, og vente om nogle faa Timer at være i Havn. Med Undtagelse af 16 Voxne og Børn, som ønske at blive i Staterne, komme Alle heelt op. Vi vente at gaae fra New York iaften eller imorgen tidlig. Ingen Døde, og med Undtagelse af to Børn ere vi Alle vel. Vi have gjort Reisen fra Liverpool til New York i 13 Døgn, og den har i alle Maader været særdeles heldig. Jeg antager, at min Tid bliver saa optagen, naar jeg kommer iland, at jeg ikke faaer Tid at skrive mere. Br. Staines har lovet os 4 Fribilletter til Jernbanen.

Modtag min hjerteligste Tak Broder Smith for al Deres Godhed imod mig; jeg var saa syg, da jeg forlod Kjøbenhavn, at jeg ikke var istand til at udtrykke min Taknemmelighed for Dem. Maa Herren velsigne Dem og Deres Medarbeidere, skal stedse være min Bøn.

O. C. Olsen.

Aarhuus, den 23de August 1869.

Præsident Jesse N. Smith.
Kjære Broder!

Som Svar paa Deres Skrivelse tjener til Efterretning, at jeg skal være i Kjøbenhavn til den bestemte Tid.

Jeg har i Forening med Br. Hougaard besøgt de sydlige Grene af Conferencen og blev vel modtaget af de Hellige. I Horsens og Veile bleve nogle Personer afskaarne fra Kirken paa Grund af Horeri, Drukkenskab og Ligegyldighed. Der er ikke megen Opvækkelse eller Søgen iblandt Folk i denne Tid, da de have travlt med at faae den rige Høst i Huus, men jeg nærer det Haab, at der findes mange oprigtige Mennesker i Jylland, og det er min Overbeviisning, at Mange endnu ville annamme Evangeliet.

Her er fortiden kun 3 Missionairer, som udelukkende arbeide i Missionens Tjeneste, men til Vinteren antager jeg vi ville sende nogle flere ud, da her er Brug for dygtige unge Mænd. Qvartals Rapporten antager jeg at kunne faae færdig imorgen, og skal da tage den med.

Da jeg i August 1867 modtog denne Conference, var den uden Gjæld, og jeg har holdt den i samme Stand indtil for omtrent et Aar siden, da Fredericia Conference blev lagt til med en Gjæld af henved 300 Rdl.

Jeg er alligevel glad ved at kunne sige, at foruden at bestride de daglige Udgifter, har jeg seet mig istand til at betale det Meste af denne Gjæld, og kan overlevere Conferencen i god financiel

Stand til min Eftermand. Jeg har i de to Aar jeg har arbeidet i denne Conference nydt megen Glæde blandt de Hellige, som altid have været beredvillige til at lytte til mine Raad og i enhver Henseende have gjort mig godt, og mit Hjerte er fuldt af Velsignelser saavel for de Hellige som for mine Brødre og Medarbeidere, som have været trofaste og nidkjære i deres Arbeide for Sandhedens Fremme. I dette Tidsrum er der ved Daab tillagt 200 Personer, og i samme Tid emigreret 157. Dette være ikke sagt til min Roes, men til vor himmelske Faders Ære, som har velsignet vort Arbeide.

Jeg føler min Ringhed til at udfylde min nye Kaldelse som omreisende Ældste i hele Missionen, men til samme Tid føler jeg, takket være Herren, Glæde og Ydmyghed til at begynde min Virksomhed, i det Haab, at Herrens Aand fremdeles maa være mig tildeelt, at jeg ved dens Bistand maa vinde Herrens Tjeneres Tillid og alle Trofastes Bønner. Ønskende, at jeg selv maa være trofast, og at mit Arbeide maa blive Herren til Ære, Dem til Tilfredshed og alle gode og oprigtige Mennesker til Velsignelse, slutter jeg med at bede Gud velsigne Dem i Deres ansvarsfulde Plads. Med Hilsen, hvori Broder Hougaard forener sig. Deres i den evige Pagt forbundne Broder og Medtjener

Laurits Larsen.

Joseph Smiths Levnetsløb.

August 1841. (Fortsat fra Side 351.)

Hvorfor jeg spørger, er fordi at jeg har forstaaet, at Hotchkiss har sagt, at han ikke vilde modtage den for mere end 2200 Dollars. Jeg har faaet et andet Stykke Land, som er 500 Dollars værd, og hvis Hotchkiss vil tage det Hele til en rimelig Priis, vil jeg snart kunne afgjøre de 3,000 Dollars. Vær saa god at tilsende mig Svar paa ovenstaaende Spørgsmaal. Sagen trives i disse østlige Lande, og vi ønske flere Arbeidere. Et halvt Hundrede Døre ere aabne for Prædiken af Guds Ord, hvor der ikke findes mere end een Arbeider. Jeg haaber De vil sende os Hjælp. Deres i Pagtens Baand

William Smith.

Løverdag den 7de.

Min yngste Broder Don Carlos Smith døde paa sin Bopæl i Nauvoo imorges Kl. tyve Minutter over to i en Alder af omtrent 24½ Aar. Han var født den 25de Marts 1816, var en af de Første til at modtage mit Vidnesbyrd, og blev ordineret til at bære Præstedømmet, da han kun var 14 Aar gammel. Samme Aften, som Mormons Bogs Plader bleve viste for de otte Vidner, blev en Forsamling afholdt, hvor alle Vidnerne saavelsom Don Carlos bare Vidnesbyrd om Sandheden af de Sidste-Dages Uddeling. Han ledsagede Fader for at besøge Farfader og vore Slægtninge i St Lawrence County i New York i August 1830. Paa denne Mission overbeviste han Salomon Humphrey, Dr. ved den baptistiske Orden, om Værkets Sandhed. Han var en af de 24 Ældster, som lagde Hjørnestenen til Kirtlands Tempel. I Efteraaret 1833 tog han Arbeide i Oliver Cowderys Bogtrykkeri som Typograph.

Den 30te Juli 1835 ægtede han Agnes Coolbrith i Kirtland i Ohio. Den 15de Januar 1836 blev han ordineret til Præsident for Overpræsternes Qvorum. Han gik paa Mission med Wilber Delton i Pennsylvanien og New York i Foraaret og Sommeren 1836. Han begyndte at udgive et Tidsskrift i Kirtland, kaldet Wldsternes Journal, hvilket han fortsatte indtil Trykkeriet blev afbrændt i Decbr. 1837, hvorefter han, grundet paa Forfølgelse, flyttede sin Familie til New Portage. I Begyndelsen af Foraaret 1838 tog han paa Mission gjennem Staterne Virginien, Pennsylvanien og Ohio og samlede Midler til at hjælpe sin Fader med, og strax ved sin Hjemkomst reiste han og Familie tilligemed Fader og Familie til Missouri, hvor han kjøbte en Gaard i Davis County. Den 26de September begyndte han en Mission i Staterne Tennessee og Kentucky for at samle Midler til at kjøbe Oprørernes Eiendomme i Davis County i Missouri. Under hans Fraværelse blev hans Hustru og to smaa Børn drevne fra hans Bolig, og hun var nødt til bære Børnene 3 Mile gjennem Snee, og tilsidst vade gjennem Grand River, hvor Vandet naaede til Bæltestedet. Han kom hjem omtrent den 25de December efter en meget streng Mission. Han havde reist 1500 engl. Mile, hvoraf 650 tilfods.

Jeg anfører Følgende fra hans Dagbog: Den 30te Septbr. 1838. I Forening med Geo. A. Smith, Lorenzo Barnes og Harrison Sagers gik jeg ombord paa Damperen Kansas (hvis ene Hjul var beskadiget). Der var Lavvande i Missourifloden, som tillige var opfyldt af Træstammer og Sandbanker. Generalerne Samuel Lucas og Moses Wilson af Jackson County, Oberst Thompson fra Platte Purchase og mange andre active Forfølgere vare ogsaa ombord. Ligeledes General David R. Atchison. Ved at lande i De Witt den 1ste Octbr. for at indtage Kul fandt vi omtrent 70 Brødre med Familier, omgivne af en væbnet Pøbelhob paa over 200 Mand. Qvinderne og Børnene bleve meget forskrækkede, da de troede, at Damperen kom Pøbelen til Undsætning. Vi vilde have standset og hjulpen Brødrene, men da vi vare vaabenløse, besluttede vi at fortsætte vor Mission. Fra nu af var Mormonerne det eneste, hvorom Samtalen dreiede sig, og man hørte ikke Andet end Trusler og Forbandelser imod dem. General Wilson omtalte mange af hans h ø i m o d i g e Bedrifter i Forening med Pøbelen i Jackson County. En af disse Bedrifter var som følger: „Jeg gik i Forening med 40 Andre til en Mormon Hiram Pages Huus i Jackson County. Vi fik fat i nogle Stænger og sprængte i et Dieblik samtlige Vinduer og Døre, og læggende an paa Familien med vore Rifler, bandte vi paa, at vi vilde nedskyde enhver af dem, hvis Page ikke kom ud. I dette Dieblik traadte en høi Kone med et Barn i sine Arme ud; jeg sagde til Folkene, at hun var forbandet høi. I et Dieblik havde de klædt hende af og fundet det var Page. Jeg sagde til dem, giv ham en forbandet god Lussing. Vi gave ham 60—70 Slag med Askegrene, som vi i Forveien havde anskaffet os til dette Brug. Derefter reve vi Taget af Huset og droge til den næste forbandede Mormons Huus, hvem vi gave en lignende Lussing. Vi fortsatte indtil vi i denne Nat havde pidsket 15 af disse forbandede Mormoner og ødelagt deres Huse. Hvis Vore i Carroll County vilde bruge samme Fremgangsmaade, vilde de snart vinde Seir, men det kan ikke nytte at tænke paa at drive Mormonerne ud, medmindre vi ere 4—5 mod 1. Jeg vilde ønske jeg kunde blive hjemme, saa vilde jeg hjælpe til

at drive de forbandede Mormoner til Helvede, gamle Joseph tilligemed de Øvrige." Jeg saae Generalen stift i Øinene og sagde, at han hverken var Republikaner eller Gentleman, men en Barbar uden mindste Spor af Æresfølelse eller Humanitet. Hvis Mormonerne have overtraadt nogen Lov, sagde jeg, saa lad dem blive straffede, men saadanne ulovlige og urepublikanske Handlinger, som de af Dem omtalte, ere langt under Dyrene. Vi stode paa Dækket, og et stort Selskab var tilstede og hørte paa Samtalen. Medens jeg talte, lagde Wilson Haanden paa sin Pistol, som sad i hans Bælte under Frakken, men min Fætter George stod ved Siden af ham og iagttog enhver af hans Bevægelser, og havde han trukket noget dræbende Vaaben, vilde han være bleven kastet overbord. General Atchison tog mit Parti og sagde: „Jeg vil være forbandet, om ikke Smith har Ret." Under Samtalen havde Wilson sagt, at den bedste Plan var, at rykke ind i Mormon-Settlementerne, myrde Mændene, gjøre Børnene til Slaver, tage Eiendommene i Besiddelse og bruge Qvinderne til hvad man vilde. En Herre fra Baltimore i Maryland var nærværende og sagde, at han aldrig før havde været blandt en saadan Bande Barbarer. Sagde, at han havde gjennemreist Far West, og havde ikke seet andet end god Orden blandt Mormonerne; tog sine Pistolerop, fyrede dem af og ladede dem paany og sagde: „Hvis Gud sparer mit Liv og lader mig komme lykkelig ud af Missouri, skal jeg aldrig findes mere blandt saadanne Djævle." Kort efter bleve vi inviterede til at prædike ombord, og Ældste Barnes og jeg prædikede. Den øvrige Deel af Veien bleve vi bedre behandlede, men da vi vare Dækspassagerer og havde faa Penge, lede vi Mangel paa Føde.

(Fortsættes.)

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.